AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2004. június 10. *

A T-315/02. sz. ügyben,

Svend Klitgaard (lakóhelye: Skørping [Dánia], képviseli: S. Koll Espensen, avocat)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: H. Støvlbæk és C. Giolito, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: P. Heidmann avocat, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

a felperesnek a Plant Life Assessment Network (PLAN) projekt D területe keretében kötött 32.0166. sz. szerződés teljesítésével összefüggésben felmerült 19 867,40 euró költsége és annak késedelmi kamatai, valamint a behajtás költsége és annak késedelmi kamatai megtérítése iránt az EK 238. cikk alapján benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: dán.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(ötödik tanács),

tagjai: P. Lindh elnök, R. García-Valdecasas és J. D. Cooke bírák,

hivatalvezető: D. Christensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. január 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1997-ben a Bizottság rábízta a Közös Kutatóközpontra (a továbbiakban: KKK) megközelítőleg hatvan ipari berendezés élettartamával összefüggő projekt összevonásával létrehozott „Plant Life Assessment Network" (a továbbiakban: PLAN-projekt) elnevezésű projektért való felelősséget.

2 1997. december 22-én a Bizottság által képviselt Közösség 48 hónap időtartamra szerződést (32.0166. sz.) kötött S. Klitgaarddal a PLAN- projekt D területe műszaki ellenőrzésének végrehajtására (a továbbiakban: szerződés). A felperes 1997 októberében, a szerződés formális megkötése előtt kezdte meg feladata végrehajtását.

A szerződés rendelkezései

3 A szerződésneck a felperes díjazására vonatkozó, 4. cikkének 1. pontja értelmében:

„A Bizottság vállalja, hogy a szerződő félnek a szerződés keretei között végzett szolgáltatásai ellenében kifizet maximum 81 000 (azaz nyolcvanegyezer) ECU-t a következők szerint.

— 30%-ot a szerződés aláírását követően,

— 20%-ot azt követően, hogy a Bizottság elfogadta az első éves jelentést,

— 20%-ot azt követően, hogy a Bizottság elfogadta a második éves jelentést,

— 20%-ot azt követően, hogy a Bizottság elfogadta a harmadik éves jelentést,

— 10%-ot azt követően, hogy a Bizottság elfogadta a zárójelentést.

A felek megállapodnak abban, hogy a fent említett összeg magában foglalja a szerződő félnek a szerződés végrehajtása során felmerült költségeit, az 5. cikkben említettek kivételével."

4 A szerződés utazási költségekre vonatkozó, 5. cikke értelmében:

„5.1. A szerződő fél utazási és tartózkodási költségeit, valamint a jelen szerződés 3. cikkében megjelölt feladatok végrehajtásával közvetlenül összefüggő anyagok és csomagok kísérő nélküli szállításának költségeit a 4. cikk különös rendelkezéseinek megfelelően megtérítik.

5.2. Ezeket a költségeket az írásos igazoló dokumentumok, mint például elismervények és jegyszelvények bemutatását követően fizetik ki."

5 A szerződés 4. mellékletének c) pontja meghatározza az utazási költségek felső határát:

„A 48 hónapos szerződéses időszak alatt az előzőekben említett költségeket maximum 27 000 ECU összegig térítik meg."

6 A szerződés fizetési határidőre vonatkozó 4. cikke 2. pontjának első és második albekezdése értelmében:

„A Bizottság vállalja, hogy megfizeti a szerződés alapján járó összegeket, attól a naptól kezdődő 60 napon belül, amelyen a Bizottság jóváhagyja vagy jóvá kellene hagynia a jelentéseket (»jóváhagyás napja«) addig a napig, amíg a számláját megterhelik.

Ezt a határidőt a Bizottság bármikor a jóváhagyás napjától kezdődő 60 napon belül felfüggesztheti az érintett szerződő fél arról történő értesítésével, hogy a vonatkozó fizetési kérelmek nem elfogadhatóak, mivel a követelés nem esedékes, a szükséges igazoló okiratokat nem nyújtották be vagy a Bizottság kiegészítő ellenőrzéseket tart szükségesnek. A határidő folytatódik a megfelelően összeállított fizetési kérelem iktatásának napjától."

7 A szerződés első melléklete 3. cikkének b) pontja rendelkezik a zárójelentés Bizottság általi jóváhagyásáról:

„Ez a jelentés ismerteti a végrehajtott munkálatokat, valamint a szerződés teljesítése során elért eredményeket. Továbbá tartalmaznia kell egy összefoglalót is az elért legfontosabb eredményekről."

[...]

Ez a jelentés a Bizottság által elfogadottnak minősül, ha a zárójelentés átvételét követő egy hónapon belül [...] a Bizottság nem értesítette kifejezetten észrevételeiről a szerződő felet."

8 A szerződés 8. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel a szerződéssel – amelyre 7. cikke értelmében a dán jog vonatkozik — összefüggő valamennyi jogvitában.

Tényállás

9 A szerződés 4. cikke 1. pontjának megfelelően 1998. április 1-jén a Bizottság kifizette a felperes számára a 24 300 euró összegű első részletet.

10 1998. november 30-i levelében a felperes kérte a Bizottságot, hogy egyrészt fizesse meg számára a 16 200 euró összegű második részletet, másrészt térítse meg az 1998. november 1-jétől 30-ig tartó időszakra vonatkozó utazási költségeit.

11 1999. február 25-i levelében a Bizottság a következő indokkal utasította el az utazási költségek megtérítésére vonatkozó kérelmet:

„Mint azt bizonyára Ön is tudja, eredetileg minden egyes műszaki ellenőrzésre 3500 ECU-s összeget, valamint a felmerült költségeket irányozták elő (emellett a PLAN-ban való részvétel költségei és az azzal összefüggő kiadások). A D terület esetében ez a teljes összeg 81 000 ECU volt (lásd az 1. mellékletet: a hálózat költségeire vonatkozó táblázat).

Sajnálatos módon egy nyomdahiba miatt az ön szerződésének végleges változata a következőket tartalmazta:

»A felek megállapodnak abban, hogy a fent említett összeg fedezi a szerződő félnél a szerződés teljesítése során felmerült valamennyi költséget, az 5. cikkben említettek kivételével.«

A végleges szerződésnek természetesen a következőképpen kellett volna hangoznia:

»A felek megállapodnak abban, hogy a fent említett összeg fedezi a szerződő félnél a szerződés teljesítése során felmerült valamennyi költséget, ideértve az 5. cikkben említetteket is.«

Reméljük, hogy a csatolt szerződésmódosítás aláírása nem okoz önnek gondot."

12 1999. március 3-i és 26-i levelében, a felperes — azzal az indokkal, hogy a díjazás ebben az esetben nem lenne többé arányos a szolgáltatással — elutasította a Bizottság 1999. február 25-i javaslatát. Ismertette két módosító javaslatát, amelyek vagy a szerződésben előírt szolgáltatásokat korlátozták volna, vagy a szerződés 4. cikkének 1. pontjában említett költségek mellett előírták volna az utazási költségek megtérítését is.

13 1999. május 17-én a Bizottság kifizette a 16 200 euró összegű második részletet, beleértve az utazási költséget is.

14 1999. május 20-i levelében a felperes figyelmeztette a Bizottságot, hogy 1999. június 1-jétől kezdődően a szerződéssel összefüggő minden tevékenységét felfüggeszti, amennyiben a Bizottság nem egyezik bele vagy az utazási költségeknek a szerződés 4. cikke 1. pontjában említett összegeken felüli kifizetésébe, vagy a szerződésben előírt szolgáltatások korlátozásába. E tekintetben két módosító javaslatot ismertetett.

15 1999. június 16-i levelében a Bizottság két szerződésmódosítási javaslatot továbbított a felperesnek, egyik a felperes díjazására, másik az általa nyújtott szolgáltatásokra vonatkozott. Az első módosítás értelmében a felperes díjazásának felső határát egyértelműen 81 000 euróban határozták meg, beleértve az utazási költségeket is. Ezzel szemben a második módosítás értelmében a felperes által ellátandó feladatok számát csökkentették, nevezetesen 1999. június 1-jétől kezdődően nem kellett részt vennie a hálózati értekezleteken.

16 1999. június 18-i levelében a felperes azt válaszolta, hogy a Bizottság 1999. június 16-i javaslata lényegében megfelel az általa 1999. május 20-án tett második javaslatnak. A felperes a következő nyilatkozatot tette:

„Az első és a második módosítás két eredeti példányának megérkezését követően azok egy-egy aláírt példányát visszaküldöm, azzal a kifejezett feltétellel, hogy a szerződés alapján járó utolsó részleteket határidőn belül kifizetik."

17 1999. július 7-én a felperes aláírta és visszaküldte a Bizottságnak a két szerződésmódosítási tervezetet, amely azokat elvesztette. A felperes 1999. szeptember 24-én ismét elküldte a tervezeteket. A Bizottság 1999. szeptember 29-én aláírta őket.

18 A Bizottság a vonatkozó éves jelentések 1999. december 21-i és 2000. december 12-i benyújtását követően kifizette a harmadik és a negyedik részletet.

19 2001. november 30-i levelében a felperes elküldte az általa „éves jelentésnek" nevezett dokumentumot, és felszólította a Bizottságot az utolsó részlet kifizetésére. A Bizottság 2001. december 4-én kapta meg ezt a levelet.

20 2001. december 17-én a Bizottság elektronikus levélben kérte a felperest, hogy küldje el elektronikus levélben a 2001. december 4-én papír formában megkapott jelentést. Emellett azt is kérte a felperestől, hogy a teljes szerződéses időszak alatt teljesített munkákra vonatkozó bizonyos információkat biztosítson számára.

21 2001. december 19-i elektronikus levelében a felperes elküldte a Bizottság által kért információkat.

22 2002. január 30-i levelében a Bizottság arról értesítette a felperest, hogy 2001. november 30-i fizetési kérelmét csak akkor tudja teljesíteni, ha a szerződés teljes időtartamára vonatkozóan benyújtja az utazási költségeit igazoló dokumentumokat.

23 2002. január 31-i levelében a felperes jelezte a Bizottságnak, hogy elmulasztotta határidőn belül kifizetni a 8100 euró összegű utolsó szerződéses részletet. Emellett kérte a 19 867,40 euró összegű utazási költségének megtérítését 1999. június 18-i levelére hivatkozva, amely szerint az első szerződésmódosítás elfogadását a hátralévő részletek határidőn belül történő kifizetésétől tette függővé.

24 2002. február 4-i és 2002. március 12-i levelében a felperes vitatta a Bizottság utazási költségeket igazoló dokumentumok iránti kérelmét arra hivatkozva, hogy a Bizottság késleltetni próbálja az utolsó részlet kifizetését. Emellett megismételte a Bizottsághoz intézett azon kérését, hogy 2002. április 1-jét megelőzően fizesse meg számára az utolsó részletet, és 2002. május 1-je előtt térítse meg utazási költségeit.

25 2002. április 18-án a Bizottság megkapta a kért igazoló dokumentumokat.

26 A Bizottság 2002. május 15-én kifizette az utolsó részletet. Ugyanakkor — mivel a Bizottság nem tett eleget az utazási költségek megtérítésére vonatkozó kérelemnek — a felperes 2002. október 10-én benyújtotta jelen keresetét.

A felek kérelmei

27 A felperes kéri, hogy kötelezzék a Bizottságot:

— az utazási költségek visszatérítése címén 19 867,40 euró, és annak 2002. április 30-tól a kifizetés napjáig terjedő időszakra járó, a Dán Központi Bank leszámítolási kamatlába 5%-os emelésével számított kamatai megfizetésére;

— behajtási költségek címén 592,95 euró, és annak 2002. március 30-tól a kifizetés napjáig terjedő időszakra járó, a Dán Központi Bank leszámítolási kamatlába 5%-os emelésével számított kamatai megfizetésére;

— a költségek viselésére.

28 Emellett a felperes pervezető intézkedésként kéri, hogy a Bizottság adjon át számára bizonyos dokumentumokat, nevezetesen a Bizottság és a KKK között létrejött szerződés másolatát és a költségvetést, amelyen ez a megállapodás alapszik.

29 A Bizottság a következő döntés meghozatalát kéri az Elsőfokú Bíróságtól:

— utasítsa el a kérelmet;

— kötelezze a felperest a költségek viselésére.

30 A Bizottság ellenzi a pervezető intézkedés iránti kérelmet.

A jogkérdésről

A Bizottság 19 867,40 euró nagyságú összeg megfizetésére való kötelezése iránti kérelemről

31 Kérelme alátámasztásaként a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tartozik a szerződés teljesítése során felmerült utazási költségekkel, amelyek összege 19 867,40 euró, valamint annak kamataival. Ezzel összefüggésben a felperes elsősorban két fő érvre, valamint egy másodlagos érvre hivatkozik.

32 Először is a felperes elismeri, hogy – a két szerződésmódosítással, amelyek közül az egyik az 1999. szeptember 29-i szerződés 4. cikkének 1. pontját módosította — beleegyezett teljes díjazása 81 000 euróban történő maximalizálásába, beleértve az utazási költségeket is. Ugyanakkor véleménye szerint az említett szerződésmódosítások semmisek, és következésképpen a szerződés 4. cikkének 1. pontja az 1997. december 22-i eredeti változat feltételeinek megfelelően alkalmazandó.

33 Másodszor a felperes kijelenti, hogy a szerződés 4. cikkének 1. pontja eredeti változatának feltételei értelmében a 81 000 euró nagyságú összeg nem tartalmazza a szerződés teljesítése során felmerült utazási költségeket, és így ezen összegen felül biztosítja számára a költségek megtérítéséhez való jogot.

34 A felperes másodlagosan kijelenti, hogy mindenestre a szerződés végrehajtása során a Bizottság hallgatólagosan hozzájárult, hogy a 81 000 euró nagyságú összegen felül valamennyi utazási költségét megtéríti.

A két szerződésmódosítás semmisségéről

— A felek érvei

35 A két szerződésmódosítás semmissége tekintetében a felperes kijelenti egyrészt, hogy a tárgyalások során érvényességük feltételéül szabta a hátralévő részletek határidőn belül történő kifizetését, és ezt a feltételt a Bizottság is elfogadta. Másrészt kijelenti, hogy mivel a Bizottság az utolsó részletet késedelmesen fizette ki, ezt a feltételt nem tartotta be, ezért a két szerződésmódosítás semmis.

36 Az utolsó részlet késedelmes jellege tekintetében a felperes kijelenti, hogy az esedékesség napja 2002. március 4-e volt. Így – mivel az utolsó részletet 2002. május 15-én fizette ki — a Bizottság nem tartotta be a szerződés 4. cikke 2. pontjának első albekezdésében meghatározott fizetési határidőt.

37 Valójában, a szerződés 4. cikke 1. pontjának megfelelően a Bizottság 2001. december 4-én kapta volna meg a szerződés teljesítéséről szóló jelentést. Mivel nem tett észrevételeket az említett jelentésről a következő hónapban, a jelentést a szerződés 1. melléklete 3. cikkének b) alpontja értelmében 2002. január 4-én elfogadottnak kellett volna tekinteni. E tekintetben a felperes hozzáteszi, hogy az a tény, miszerint a Bizottság 2001. december 19-én kapott egy elektronikus változatot, nem teszi lehetővé, hogy arra hivatkozzék, miszerint a zárójelentést ezen a napon vette kézhez. A szerződés 4. cikke 2. pontjának első albekezdése értelmében a 60 napos fizetési határidő 2002. január 4-én kezdődött meg.

38 Emellett a felperes vitatja a Bizottság azon kijelentését, amely szerint a fizetési határidőt felfüggesztették. Valójában amennyiben a Bizottság kijelenti, hogy a felek meghatározott összegű díjazásban egyeztek meg, nincs helye az utazási költségeket igazoló dokumentumok követelésének. Ráadásul a Bizottság által kért kiegészítő igazolások mibenlétét nem határozták meg egyértelműen a szerződésben. Másrészt a felek nem állapodtak meg abban, hogy a kiegészítő információk kérésének felfüggesztő hatálya van a fizetési határidő folyására. Emellett, mivel az igazolásokat nem a megfelelő határidőn belül kérte, a Bizottságnak nem volt joga felfüggeszteni a határidőt.

39 Végül a felperes kijelenti, hogy a szerződés teljesítésének négy éve alatt a Bizottság nem vitatta azt a módot, ahogy az utazási költségek megtérítése iránti kérelmét benyújtotta, nevezetesen azt, hogy igazoló dokumentumok mellékelése nélkül egy egyszerű összegzést küldött. Tehát a benyújtásnak ez a módja a szerződés egy elemévé vált.

40 A Bizottság ezzel szemben azt állítja, hogy az utolsó részlet kifizetését a szerződés 4. cikke 2. pontjában előírt határidőn belül teljesítette.

41 Először is a felperes állításával ellentétben a fizetési határidő 2002. január 19-én kezdődött, egy hónappal a felperesi jelentés elektronikus változatának és azoknak az adatoknak a megérkezése után, amelyek a szerződés 1. melléklete 3. cikkének b) alpontja értelmében szükségesek ahhoz, hogy az zárójelentésnek minősüljön.

42 Továbbá a szerződés 4. cikke 2. pontja második albekezdése értelmében a Bizottság szerint a fizetési határidő – 2002. január 30-ától, azaz attól a naptól kezdődően, amikor felszólította a felperest az igazoló dokumentumok benyújtására, 2002. április 18-ig, azaz addig a napig, amikor megkapta a kért igazoló dokumentumokat — nyugodott. Így, figyelembe véve a határidő nyugvását, 2002. január 19-e, azaz a zárójelentés elfogadásának napja és 2002. május 15-e, azaz a kifizetés napja között 38 nap telt el.

43 A Bizottság cáfolja a felperes azon érvét, amely szerint nem volt joga igazoló dokumentumokat kérni. Az a tény, hogy egy meghatározott összegre szóló megállapodásról volt szó, véleménye szerint nem zárja ki, hogy a szerződés 4. cikke 2. pontjának második albekezdése értelmében kiegészítő igazolásokat kérjen.

44 Ezzel szemben úgy véli, hogy a kifizetés felfüggesztésére feljogosító kikötés célja az volt, hogy lehetővé tegye számára annak biztosítását, hogy a ténylegesen felmerült utazási költségekről bizonyított információkhoz jusson. Kijelenti, hogy nem tudta megtéríteni a 27 000 euró összegű felső határt meghaladó utazási költségeket, és hogy amennyiben a ténylegesen felmerült utazási költségek nem érik el ezt a felső határt, jogában állt volna a szerződés szerinti összeg csökkentését kérni, amely jogával azonban – tekintettel a szerződés 4. cikke 1. pontjának megfogalmazása során elkövetett hibára — az adott ügyben nem élt.

45 A Bizottság cáfolja a felperes azon kijelentését is, miszerint a kiegészítő igazolások iránti kérelem felfüggesztő jellegéről nem rendelkezett a szerződés. Éppen ellenkezőleg a szerződés 4. cikke 2. pontjának második albekezdése egyértelműen

előírja, hogy a fizetési határidőt fel lehet függeszteni, amennyiben kiegészítő igazolásokat tart szükségesnek. Ez a rendelkezés a Bizottság szerint egyértelmű: biztosítja számára az igazolások megkövetelésének jogát.

46 Végül, ami a felperes azon kijelentését illeti, hogy az utazási költségek alátámasztására folyamatosan használt egyszerű összefoglalók a „felek között létrejött megállapodás elemeivé" váltak, a Bizottság kijelenti, hogy az a tény, hogy mint szerződő fél korábban nem érvényesítette a részletesebb igazolások kéréséhez fűződő jogát, nem jelenti azt, hogy lemondott erről a jogáról. Mindezt kiegészíti azzal, miszerint fontos, hogy a szerződés értelmében ellenőrizhesse az utazási költségeket igazoló dokumentumokat.

— Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

47 A szerződő felek nem értenek egyet abban a kérdésben, hogy egyrészt mely időpontban kezdődött meg az utolsó részlet kifizetésére rendelkezésre álló határidő és másrészt, hogy a Bizottságnak joga volt-e felfüggeszteni a fizetési határidőt.

48 A fizetési határidő kezdete tekintetében rá kell mutatni arra, hogy a szerződés 4. cikke 2. pontja második albekezdésének rendelkezései szerint a 60 napos fizetési határidő a felperes által — a szerződés 4. cikke 1. pontjának megfelelően — benyújtott zárójelentés elfogadásának napjától kezdődik. A szerződés 1. melléklete 3. cikkének b) alpontja értelmében a zárójelentésnek le kell írnia a végrehajtott munkálatokat, valamint a szerződés teljesítése során elért eredményeket. Ez a rendelkezés előírja azt is, hogy a zárójelentést akkor kell elfogadottnak tekinteni, ha a Bizottság a benyújtását követő egy hónapon belül nem tesz észrevételeket.

49 Az adott ügyben az iratokból következik, hogy – amint azt a felek a tárgyalás során is jelezték — a 2001. december 4-én a Bizottsághoz érkezett jelentés kizárólag a szerződés végrehajtásának negyedik évében történtekre vonatkozó információkat tartalmaz és nem a szerződés végrehajtásának mind a négy évére vonatkozókat, amint azt a szerződés előírja. Emellett 2001. december 17-én a Bizottság kérte a felperest, hogy nyújtson be a teljes szerződéses időszak végrehajtására vonatkozó bizonyos információkat. Így úgy tűnik, hogy a felperes csak 2001. december 19-én – azon a napon, amikor átadta a Bizottságnak a kért információkat — tett eleget a szerződés zárójelentés tartalmára vonatkozó előírásainak. Mivel a következő hónapon belül a Bizottság nem tett észrevételeket a zárójelentésre vonatkozóan, azt 2002. január 19-én elfogadottnak kell tekinteni. Következésképpen a 60 napos fizetési határidő 2002. január 19-én kezdődött.

50 Ami azt a kérdést illeti, hogy a Bizottságnak az adott ügyben joga volt-e felfüggeszteni a fizetési határidőt, az iratokból kiderül – amint azt a felek jelezték a tárgyaláson –, hogy a felperes ahelyett, hogy igazolásokat nyújtott volna be a Bizottságnak a szerződés teljesítése során felmerült utazási költségekről, megelégedett azzal, hogy a szerződés 4. cikke 1. pontja alapján benyújtott jelentésekhez összefoglalókat csatolt. Szintén az iratokból derül ki, hogy a Bizottság 2002. január 30-i levelében kérte a felperest, hogy a szerződés teljesítése során felmerült összes utazási költségre vonatkozó igazolásokat nyújtsa be, és figyelmeztette a felperest, hogy kérése a fizetési határidő felfüggesztését vonja maga után.

51 E tekintetben a felperes azon állítását, hogy a Bizottságnak nem volt joga igazolásokat kérni, mivel meghatározott összegű díjazásban állapodtak meg, el kell utasítani. Valójában a szerződés 4. mellékletének c) alpontja – amelyet az első szerződésmódosítás nem módosított — 27 000 euróban határozza meg a felperesnek megtérítendő utazási költségek legfelső határát. A szerződésből tehát nem az következik, hogy a felek egy meghatározott összegben állapodtak meg az utazási költségek megtérítésére vonatkozóan. Emellett a szerződés 5. cikkének 2. pontjából – amelyet nem módosított az első szerződésmódosítás — kifejezetten az következik, hogy az utazási költségeket az igazolások bemutatását követően kell kifizetni.

52 El kell utasítani a felperes azon állítását is, amely szerint a Bizottság kiegészítő igazolások kéréséhez való jogáról a szerződés nem rendelkezik egyértelműen, hogy egy ilyen kérésnek nincs a fizetési határidőt felfüggesztő hatása, és hogy az adott ügyben a kérés elkésett. Valójában a szerződés 4. cikke 2. pontjának második albekezdése biztosítja a Bizottság számára, hogy amennyiben „kiegészítő igazolásokat tart szükségesnek", felfüggessze a fizetési határidőt a felperes által a 4. cikk 1. pontjának megfelelően benyújtott jelentések elfogadását követő 60 napon belül.

53 Végül el kell utasítani a felperes azon állításait is, amelyek értelmében a Bizottság lemondott a kiegészítő igazolások megkövetelésének a szerződés 4. cikke 2. pontja második albekezdésében biztosított jogáról. Valójában az a tény, hogy a Bizottság az utolsó részlet kifizetését megelőzően nem kért igazolásokat, önmagában nem elegendő azon következtetés levonásához, hogy lemondott ezen jogáról.

54 Mivel a fizetési határidő nyugodott 2002. január 30-ától — azaz attól a naptól, amikor a Bizottság felszólította a felperest az utazási költségekre vonatkozó igazoló dokumentumok benyújtására — 2002. április 18-ig — azaz addig a napig, amikor a Bizottság megkapta a kért igazoló dokumentumokat —, csak 38 nap telt el a zárójelentés 2002. január 19-i elfogadása és az utolsó részlet Bizottság által történő 2002. május 15-i kifizetése között.

55 El kell tehát utasítani a felperes azon állítását, amely szerint az utolsó részlet kifizetése késedelmes volt. Emellett — anélkül, hogy szükséges lenne meghatározni, hogy a két szerződésmódosítás érvényessége a hátralévő részletek fizetési határidejének betartásától függött-e — el kell utasítani a felperes azon érvét, hogy a szerződésmódosítások semmisek.

56 Ebből következően nem kell határozni a felperes azon érvéről, miszerint a szerződés 4. cikke 1. pontja eredeti változatának rendelkezései biztosították számára az utazási költségeknek a 81 000 euró összeg feletti megtérítéséhez való jogot.

A felperes utazási költségei 81 000 euró összeg feletti megtérítésének a Bizottság általi hallgatólagos elfogadására vonatkozó másodlagos érvről.

57 Másodlagosan a felperes azt állította, hogy mindenesetre a szerződés és a szerződésmódosítások aláírását követően a Bizottság hallgatólagosan elfogadta, hogy a 81 000 euró összegen felül megtéríti valamennyi utazási költségét. E tekintetben a felperes utal a szerződés 4. cikkének 1. pontja alapján benyújtott éves jelentésekhez csatolt óraszámokról készült kimutatásokra, amelyeket a Bizottság sosem kifogásolt.

58 A Bizottság azt állítja, hogy a szerződésmódosítások megkötését követően, semmilyen alapot nem adott a felperesnek arra, hogy azt gondolja, hogy megtéríti számára a 81 000 euró összeg feletti tényleges költségeit. Éppen ellenkezőleg: egyértelműen kiderül a felek között létrejött szerződésmódosításokból, hogy ez nem állt szándékában.

59 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja e tekintetben, hogy a felperes mellékelte a szerződés 4. cikkének 1. pontja alapján benyújtott jelentéseihez a PLAN-projekttel eltöltött órákra vonatkozó kimutatásokat. Ezek a dokumentumok egyáltalán nem támasztják alá, hogy a Bizottság hallgatólagosan elfogadta volna, hogy – a módosított 4. cikk 1. pontjának rendelkezéseivel ellentétben — a 81 000 euró nagyságú összegen felül is kifizeti az utazási költségeket. Így ezt az érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.

60 A fentiekre tekintettel el kell utasítani a Bizottság 19 867,40 euró összeg megfizetésére való kötelezése iránti kérelmet anélkül, hogy szükséges lenne elrendelni a kért pervezető intézkedéseket.

A behajtási költségek megtérítése iránti kérelem

61 Behajtási költségei megtérítése iránti kérelme alátámasztására a felperes kijelenti, hogy a Bizottság köteles megfizetni számára az utolsó részlet kifizetése érdekében felmerült behajtási költségeit.

62 E tekintetben korábban megállapítást nyert, hogy az utolsó részletet a szerződés szerinti határidőn belül fizették ki. Ebből következően a behajtási költségek címén 592,95 euró kifizetése iránti kérelmet is el kell utasítani.

A költségekről

63 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, saját költségei mellett a Bizottság kérelmének megfelelően ez utóbbi költségeinek viselésére is kötelezni kell.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperes viseli saját, valamint a Bizottság költségeit.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. június 10-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

P. Lindh

elnök